

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
เพราะได้ฟังเทศน์ท่านอาจารย์

เมื่อเช้าลง ๑๒ เมื่อวาน ๑๑ ครั้ง พรอทกฏิเรว พอหนาวๆ นี้เราก็คิดถึงเรื่องเรา อยู่ในป่า พวกหมูป่ามาหากิน เราภาวนาอยู่ในร้านเล็กๆ หมูป่ามาหากิน เที้ยวฟุดฟิดๆ เป็นฝูงนะ มาเป็นฝูง ๕ ตัว ๖ ตัว เชื่องนะเชื่องคน ไม่ค่อยกลัวนะพวกหมูป่า เราอยู่ในป่า เขามาเที้ยว เป็นยังงไม่ทราบผ้าเหลืองนะ เราเดินจงกรมเขาก็มาเที้ยวตอนกลางวัน ไม่กลัวเรา มาหากิน หนาวๆ เขาก็เที้ยวหากินฟุดฟิดๆ ข้างร้านเรา ก็คนๆ เดียวอยู่ บริเวณเตียนโล่ง วัดรอบแล้วจะได้ ๑๐ เมตรหรือ ที่เตียนโล่งรอบๆ หมูมันมาหากิน ฟังเสียงฟุดฟิดๆ ไม่ค่อยกลัวคน คงไม่กลัวพระ สำหรับคนกลัวมาก แต่พระคือผ้าเหลือง

พวกสัตว์นี้ถึงเขาเป็นสัตว์เขาก็เคยบวชเป็นพระมา เพราะฉะนั้นผ้าเหลืองไปอยู่ที่ไหนจึงรู้สึกสัตว์เชื่องกับผ้าเหลือง เขาเป็นสัตว์เขาจะเคย ภูมิมนุษย์เขาเคยบวชเป็นพระ เพราะคำว่าพุทธศาสนานี้พระพุทเจ้าเรียงลำดับมา ศาสนาพุทธนี้เรียงลำดับมา โดยลำดับ พวกสัตว์ทั้งหลายเขาก็เคยบวชเป็นพระมาแต่ก่อน เห็นผ้าเหลืองเขาจึงชินชิตายใจ ผ้าเหลืองไปอยู่ที่ไหนสัตว์เชื่องคุ้นคนได้ง่าย คุ้นพระผ้าเหลือง มาหากินตามเราอยู่ในป่า เฉพาะหมูนี่สำคัญ เก่งไม่ค่อยเชื่องนักแต่อยู่รอบๆ หากไม่เชื่องเหมือนหมู หมูนี้เชื่องจนกระทั่งเห็นตัวเขา เราเดินจงกรมอย่างนี้เขาเที้ยวหากินกลางวัน เห็นตัวเขาอยู่ เขาไม่ค่อยกลัวเรา

เก่งมีห่างกันหน่อย หากอาศัยคน กลัวคน แต่หมูไม่ค่อยกลัว หมูนี้เชื่องง่าย เชื่องกับผ้าเหลืองกับพระ เก่งมีห่างกันหน่อยหนึ่งหากอาศัย หากไม่มาอยู่ใกล้เหมือนหมู หมูนี้อยู่ใกล้ ผ้าเหลืองนี้มันชินต่อหัวใจสัตว์ เพราะแม้เขาจะเป็นสัตว์เขาก็เคยบวชเขาเคยกับผ้าเหลืองมานาน เพราะมันเปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ อย่างเป็นมนุษย์นี่ไปเป็นเปรตเป็นผีก็ได้ถ้าทำชั่ว ตกนรกอเวจีได้ ไปสวรรค์ชั้นพรหมได้ นิพพานได้ใจดวงนี้ละ ขึ้นอยู่กับการฝึกฝนอบรม ถ้าฝึกฝนให้ดี ๆ ก็สง่างามขึ้นที่ใจ

เราอย่าเข้าใจว่าอะไรจะสง่างามยิ่งกว่าใจ โลกมองตั้งแต่วัตถุภายนอก ไม่ดูใจที่เศร้าหมองมืดตื้อเป็นพินเป็นไฟอยู่ในใจ เป็นเศรษฐี ภูมิพี สูงต่ำขนาดไหนก็ตาม แต่ใจห่างเหินจากธรรมแล้วมันร้อนอยู่ด้วยกันนั้นแหละ ถ้าใจมีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนก็สบาย ธรรมอยู่ที่ไหนสบายทั้งนั้น เข้าสู่หัวใจคนสบาย สงบร่มเย็น ให้อภัยกันได้ง่ายๆ นิดเดียว ธรรมจึงเป็นสิ่งที่โลกตายใจมาตลอด

ใจเราก็เหมือนกันเวลามันติดมันตันนี่เหมือนกับสัตว์ไม่รู้จักเจ้าของ เวลามันติดดินมาก ๆ ฝึกทรมานเข้ามาก ๆ ค่อยเชื่องเข้า ๆ สงบเย็น มาอาศัยใจนั้นละเย็นอยู่ที่ใจอะไรเย็นก็สู้ใจเย็นไม่ได้ เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนลงที่ใจ พุทธศาสนาสอนลงที่ใจ เพราะใจเป็นหลักใหญ่มาก ไฟบรรลัยกัลป์ ไฟนรกก็เผาหัวใจ ทั้งเป็นก็เผาทั้งตายก็เผา เมืองคนก็เผาเมืองผีก็เผา ถ้าธรรมเข้าสู่ภายในใจไม่เผา เย็นไปหมด ท่านจึงมีชั้นต่าง ๆ ไว้มาก ตั้งกัปตั้งกัลป์ ก็กัปก็กัลป์นับไม่ได้ ไม่มีเงื่อนไขเงื่อนไข

นรก สวรรค์ พรหมโลก มีมาตั้งแต่เดิม จิตใจเข้าสู่ที่นั่นที่นี้ ขึ้นอยู่กับการอบรมไม่อบรม ถ้าไม่มีธรรมเลยก็ลงแต่ทางต่ำเรื่อย ๆ ถ้ามีธรรมก็ติดขึ้นสูงขึ้นไป เจ้าของสงบร่มเย็น พวกชาวพุทธเราไม่ได้มองดูใจนะ มองดูแต่โน้นแต่นี้ อันนั้นดีอันนี้ดี อันนั้นเจริญอันนี้เจริญ เจ้าของเป็นไฟไม่ดู ธรรมท่านให้ดูที่นี้ ถ้าที่นี้สงบเย็นแล้วที่ไหนเย็นหมดนั่นแหละ อยู่ในต้นไม้ ภูเขา ในถ้ำ เงื่อมผา สบายหมด อย่างพระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าท่านมีทุกขที่ไหนในป่า ท่านสงบร่มเย็นด้วยอรรดด้วยธรรม พวกเราที่มั่วสุมกันอยู่ในตลาดคนนี่ ก็คือมั่วสุมอยู่กับตลาดแห่งกองทุกชั้นนั่นเอง

ท่านที่อบรมจิตใจท่านอยู่กับอรรดกับธรรม เย็นสะดวกสบาย แต่กิเลสมันตีเอาไว้มันให้เข้าสู่ธรรม ถ้าจะให้ภาวนาบ้าง ๕ นาทีมันจะตายแหละ เหมือนจู่หมาใส่ฝน ร้องแห้ง ๆ จู่เข้าห้องพระก็ร้องแห้ง ๆ จะเข้ากราบพระสองสามนาทีก็ไม่ได้ ร้องแห้ง ๆ กิเลสมันมีกำลังมากมันจูดลากออก ทางกิเลสคือทางพินทางไฟ ทางอรรดธรรมนี้เป็นน้ำร่มเย็นภายในใจ

ดูหัวใจมันจึงรู้ กระจายไปหมด ดูที่อื่นไม่รู้ เราจะดูกว้างขวางขนาดไหนไปที่ทวีปมา จะว่าคนนั้นได้เห็นโลกกว้างขวาง ก็ไม่กว้างขวางเหมือนผู้ดูใจตัวเอง ผู้ดูใจตัวเองนี่กว้างขวางมาก เพราะใจเป็นนักรู้หนักเห็นสิ่งต่าง ๆ แม้เปรตแม่ผี สัตว์นรกอเวจี นี่ใจเห็นหมดเมื่อถึงขั้นที่จะเห็นแล้ว สวรรค์ชั้นพรหมเห็นหมด ทะลุปรุโปร่งไปหมด ใจถ้าได้รับการอบรมแล้ว ดังที่พ่อแม่ครูจารย์ท่านพูด ท่านอยู่ในป่าในเขาลึก ๆ เวลาท่านเล่าต้องเล่าเฉพาะนะ ท่านไม่เคยพูดให้ใครฟังง่าย ๆ เรื่องอย่างนี้ ต้องเป็นเหมือนพ่อแม่กับลูกในครัวเรือนเดียวกันพูดให้กันฟัง เราจะได้ฟังอย่างละเอียดลออ

ท่านว่าอยู่ในป่าในเขาท่านไม่ได้ว่าง ท่านว่างั้น ต้อนรับพวกเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหม พวกเปรตพวกผี มาทุกแบบทุกฉบับมาขอส่วนบุญส่วนกุศล คำว่าบุญกุศลหรือธรรมนี่จึงไม่มีสัตว์ตัวใดรังเกียจ เข้ามาทั้งนั้น ๆ เวลาท่านอยู่ในป่า ท่านบอกว่า อหฺมฺรตฺเต เทวปญฺหาคํ ตอนเที่ยงคืนไปแล้วแก้ปัญหาและเทศนาว่าการสอนเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พุทธกิจ ๕ ของพระพุทธเจ้า เวลาท่านพูดให้ฟังพ่อแม่ครูจารย์มันพอเสียบไปอย่างนี้ ท่านว่าเที่ยงคืนนั้นท่านพูดเป็นส่วนกลาง เวลาอยู่ในป่าในเขาหรือที่

ลึกๆ ลับๆ ประมาณสัก ๔ ทุ่มมาแล้วพวกเทพ นั้น เพราะมันเงียบสงัดไม่มีใครมารบกวน พวกเทพทั้งหลายหลังไหลมาพึ่งเทศน์ท่าน นั้นเห็นไหมท่านผู้มีหุติดาดี

ผู้ตาบอดมันอวดดี มันเที่ยวลบล้างไปหมด เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีไม่มี นี่คือพวกคนตาบอด ผู้ตาดีท่านไม่ปฏิเสธท่านไม่ลบล้าง ท่านยอมรับหมดเลย พวกเปรตพวกผีก็ยอมรับ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมยอมรับหมด รับตามความเป็นจริงที่รู้ที่เห็นภายในจิตใจชัดเจนมาก การรู้ภายในใจไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน รู้ภายในใจรู้ชัดเจนมากทีเดียว นี่ละท่านเห็นอย่างนั้น อย่างพ่อแม่ครูจารย์ท่านเล่าให้ฟัง ประมาณสักสี่ทุ่มแล้วพวกเทพทั้งหลายมา พวกรุกขเทพ พวกรุกขเทวดามี พวกอากาศเทวดามีตลอดเทวดาชั้นสูง เทวดาสวรรค์ชั้นพรหมมาพึ่งเทศน์ท่าน

นั่นละเห็นไหมใจเวลาสว่างออกแล้วต้อนรับได้หมด เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีรู้หมด ใจดวงนี้ละ พวกเปรตพวกผีเขาก็มีใจ พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมก็มีใจ ใจต่อใจเข้าถึงกันๆ เมื่อปรับใจให้ถูกต้องดีแล้วรับกันได้หมด มันต่างกันนะ เพราะฉะนั้นท่านถึงให้อบรมทางด้านจิตใจ จิตใจนี้เป็นนักรู้ รู้อย่างกว้างขวางลึกซึ้งมาก ไม่มีอะไรเกินใจ ในโลกนี้มีหัวใจเท่านั้นที่กว้างขวางลึกซึ้งมาก ถ้าได้รับการอบรมในทางที่ถูกที่ดีจะรู้กว้างขวางมากมาย ไม่มีอรรถมีธรรมรู้ไม่ได้

แต่ความรู้ภายในจิตใจของท่านผู้มีอรรถมีธรรมท่านรู้จักประมาณ ไปสถานที่ไหน หวนกตาบอดท่านบอดไปเสีย สถานที่ตาดีท่านก็แยบออกๆ สถานที่ตาดีจริงๆ ด้วยกันแล้วเปิดโล่งเลย เป็นอย่างนั้นละ ท่านไม่ได้สุมสี่สุมห้า อะไรพวกเราที่ว่าไม่เห็นแล้วไม่เห็นไม่มี ลบล้าง ลบล้างด้วยความตาบอดมันผิดกันนะ คนที่ตาดีไม่ลบล้าง ยอมรับๆ ตามสิ่งที่มีที่เป็นทั้งหลายยอมรับทั้งนั้น พูดถึงเรื่องเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเหล่านี้ พวกหวนกตาบอดนี้หัวเราะเยาะเย้ยกัน จอมปราชญ์ทั้งหลายท่านสลดสังเขวนะกับพวกคนตาบอดแล้วอวดดี

พวกตาบอดมักอวดดีเสมอ ตาดีแล้วมักไม่อวด ไปไหนที่ควรหลีกหลีก ควรเว้น เว้นไป พวกตาบอดนี้ชนไปเลยชนดะไปเลย แล้วอวดดีด้วยคนตาบอด พวกเรามั่นใจบอด ธรรมพระพุทธเจ้าเปิดเผยอยู่ ตลาดแห่งความรู้ความเห็น มรรคผลนิพพาน นรก อเวจีเปิดออกไปจากใจ ใจออกจากพุทธศาสนาที่ธรรมพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ปฏิบัติตามนั้นก็รู้เห็นตามนั้น ผู้ไม่รู้ไม่เห็นเอาตาบอดหวนกไปลบล้างซิ โลกถึงไม่เว้นจากความทุกข์ ไปที่ไหนมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน ท่านผู้รู้ผู้ฉลาดท่านไม่ได้ทุกข์นะ โลกทั้งหลายทุกข์ทางด้านจิตใจท่านไม่ทุกข์ ต่างกันอย่างนั้น

พูดให้มันชัดเจนนี่จวนจะตายแล้ว ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจไม่เคยมีทุกข์ในหัวใจเลย พูดให้มันชัดเจน ที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้มาสอนเล่นๆ เหรอ

ปฏิบัติแทบเป็นแทบตายจนกระทั่งจะสลบไสลก็มี เราก็เคยพูดให้ฟัง ไม่มีอะไรที่จะฝึกหัดยากยิ่งกว่าตัดสันดานกิเลส กิเลสตัวธรรมดาจิตใจ เอาธรรมเข้าตีกัน ๆ ๆ เวลากิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วแล้วจ้ะที่นี้ อะไรเข้ามาเป็นทุกข์ไม่มี มีแต่เรื่องกิเลส จอมสมมุติอยู่กับกิเลส เมื่อกิเลสขาดไปแล้วสมมุติขาดหมดไม่มีอะไรภายในใจ ไม่มีอะไรกวนใจ

แสนสุขก็คือท่านผู้รู้ผู้ฉลาด ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ท่านไม่มีทุกข์ในใจ ตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วท่านไม่มีทุกข์ มีก็มีแต่ธาตุขันธ์เป็นธรรมดา เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนนี้เป็นสมมุติประเภทที่ยอมรับกันทั่วโลก แต่ใจที่ขาดจากกิเลสทั้งหลายแล้วท่านไม่มีทุกข์ ตั้งแต่กิเลสขาดลงไปเท่านั้นบรมสุขขึ้นแทนทันทีเลย ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน นิพพาน ๆ คือเที่ยงอยู่ที่หัวใจนั้นละ กิเลสนั้นละพาให้โยกเยกคลอนแคลนเป็น อนิจจัง ทุกข์ อนตฺตา แปรสภาพตลอดเวลาคือกิเลสคือสมมุติ กิเลสเป็นจอมสมมุติ พอกิเลสขาดลงไปแล้วไม่มีอะไรเข้าไปติดใจ ใจเที่ยงละที่นี้

เห็นอยู่กับใจผู้ฝึกฝนธรรมดา ผู้ไม่ฝึกฝนธรรมาก็มีแต่หัวเราะเยาะเย้ยกัน เขาจะไปวัดไปวา โอ้ นี่เขาไปวัดไปวานะ เขาละพวกนี้เขาไปสวรรค์นิพพานไม่มีใครมาแย่งปลาในบึงในบ่อพวกเราแหละ นั่นเห็นไหมล่ะมันประมาท พอตายแล้วมันไปหาปลาในบึงในบ่อที่ไหน นอกจากจะไปหาพินหาไฟในจอมนรก จอมนรกเอาไหมล่ะ ทุกข์มากไหม พวกที่พูดอย่างนี้พวกเขมานรกอเวจีเข้าสู่ใจ เขาไปวัดไปวาเขาไปสวรรค์นิพพาน ละที่นี้ พวกเราสะดวกสบายไม่มีใครมาแย่งปูแย่งปลาในบึงในบ่อ เวลาตายแล้วมันไปบึงไหนบ่อไหน เห็นแต่บึงบ่อนรกอเวจินั้นละพวกนี้นะ มันไม่ไปเฉย ๆ

กิเลสชอบไม้ ธรรมท่านไม่ชอบไม้นะ ท่านรู้เห็นตามเป็นจริง ควรพูดหนักเบา มากน้อยท่านจะพูด ไม่ควรพูดเหมือนหนูหนวกตาบอดไม่พูด เห็นอยู่ก็อย่างพระพุทธเสด็จไปไหนนี่เห็นไปหมด เวลาสาวกทั้งหลายรู้เห็นดังพระพุทธเจ้านี้ ไปเห็นเปรตเห็นผีเห็นอันใดทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสิ่งไม่พึงปรารถนาแล้ว มาทูลเล่าถวายพระพุทธเจ้า เอ๊ย เราดูเราเห็นมาตั้งแต่เราตรัสรู้แล้วนั่นท่านว่า นั่นเห็นไหม แต่ท่านไม่พูด เวลาพูดท่านก็บอกว่าท่านเห็นตั้งแต่นั้นแล้ว เห็นนานเท่าไรตั้งแต่วันตรัสรู้แล้ว โอ้พวกเราฟังมาเห็นนี้ โผล่ขึ้นมาไปทูลถวายพระพุทธเจ้าว่าพวกเปรตพวกผีเป็นอย่างนั้น ๆ เช่นอย่างพระลักษณะเป็นต้น นี่เก่งทางดูพวกเปรตพวกผี พระลักษณะเก่งมาก โอ๊ย เราเห็นแล้วแต่ครั้งนั้นครั้งนี้

ยกตัวอย่างเช่น ภาวนาไปเห็นกาดัวหนึ่งจับอยู่บนต้นไม้ เขาหาบของไปจะไปถวายพระ ของนี้ยังไม่ถึงพระก็ตาม มันเป็นของสงฆ์ของพระไปแล้ว กาดัวนั้นจับอยู่บนลงมาโฉบเอาอาหารเขาไปกิน เขาจะเอาไปวัด มาโฉบอาหารเขาไปกิน ตายแล้วมันไป

ตกรก ที่นี้ขุมกรกทางโน้นปากกรกทางนี้ กาดัวนั้นตกรก ปากกรกตกอยู่โน้นทางกา
 ตัวนี้อยู่ทางนี้ ไปถึงฝั่งโน้นฝั่งนี้ละ ปากมันไปเกาะอยู่ฝั่งกรกทางโน้น ทางเกาะอยู่ฝั่งกรก
 ทางนี้ พระลักษณะท่านไปเห็น โอโห อัจฉริยะ กาดัวนี้ทำไมตกรกแล้วเป็นอย่างนี้
 ผิดปรกติมากกับสัตว์กรกทั้งหลาย เลยไปทูลพระพุทธเจ้า โอ้ย เราเห็นมาแต่ช้านานแล้ว
 ละท่านว่างั้น กาดัวนี้มันไปขโมยโอบกินอาหารของเขาที่เขาจะเอาไปถวายพระ ยังไม่ถึง
 พระเลย เป็นของพระของสงฆ์แล้วนะนั่น จึงเป็นบาปเป็นกรรม ตายแล้วมันถึงตกรก
 จึงมาแสดงอย่างนี้

พระลักษณะท่านเห็นกาที่ตกรกลงไป ปากเกาะอยู่ฝั่งกรกทางโน้น ทางอยู่ทางนี้
 นกรกกว้างขนาดไหนกาดัวนี้ถึงหมดเลย ความร้อนเผาอยู่ตลอดเวลา นี่เราเห็นแล้วท่าน
 ว่า สาเหตุที่เป็นอย่างนี้เพราะมันไปโอบเอาสิ่งของ พระพุทธเจ้ารู้มาตั้งแต่ต้นเหตุมา
 โน้นเลย พระลักษณะเห็นแต่ปรตกาที่ว่ำนั่น พระพุทธเจ้าเห็นทั้งต้นเหตุ เหตุที่กาดัวนี้
 จะมาตกรกนี้ เพราะไปโอบกินของเขาที่เขาจะเอาไปถวายพระ นั่นละของเป็นของพระ
 แล้วนะ เพราะฉะนั้นมันถึงเป็นบาปหนา อย่างนี้แหละท่านเห็นท่านเห็นอย่างนั้น

พระลักษณะมาเล่าทูลถวายพระพุทธเจ้า โอ้ย เราเห็นมานานแล้ว บอกมาตั้งแต่
 ต้นเหตุว่ากาดัวนี้มันตกรกนี้เพราะเหตุไร เพราะมันไปโอบกินของสงฆ์ เขาจะเอาไป
 ถวายพระ มันเป็นของสงฆ์แล้วนะนั่น กาดัวนั้นไปโอบกิน กินของสงฆ์เป็นบาปกรรม
 มากความหมายว่างั้น มีในหนังสือ เราก็ดู้อ่านแล้ว แต่มันนานเอามาพูดพอประมาณ
 เท่านั้นละ บาปบุญใครลบได้เมื่อไร ถ้าลบได้บาปบุญไม่มีในโลกธาตุอันนี้ แต่ลบไม่ได้
 มันถึงมีอยู่ ไม่มีใครลบได้เพราะเป็นหลักธรรมชาติ ไปลบได้ยังไง พิสดารมากนะ เรื่อง
 บาปเรื่องกรรมนี้พิสดารมากเหนือสิ่งใดๆ ใครจะลบล้างขนาดไหนก็มีแต่ลมปากๆ
 ธรรมชาติลบล้างไม่ได้นะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ ต่อไปนี้จะให้พร

พอพูดอย่างนี้แล้วทำให้เราระลึกถึงตอนที่เราไปเที่ยวทางอำเภอศรีสงคราม ไป
 เที่ยวกรรมฐาน เขานิมนต์ไปฉันที่บ้านเขาเราก็ตกลงซะเลย ไปฉันที่บ้านเขา ธรรมดา
 ไปเที่ยวกรรมฐานไม่ไปฉันบ้านไหนนะ เราไม่ไป ไม่รับนิมนต์ที่ไหนเลย เขานิมนต์ไปฉัน
 แต่บ้านนี้ไป พอไปฉันที่บ้านเขาแล้วเขาก็นิมนต์ให้เทศน์ เราก็ตเทศน์ให้ฟัง ก็เทศน์ตาม
 หลักธรรมนั้นแหละ มีผู้ชายคนหนึ่ง แต่ก่อนจำชื่อได้ทั้งผิวทั้งเมีย เป็นเศรษฐีแต่
 ตระหนี่ถี่เหนียว ผัวนั้นตระหนี่ถี่เหนียวมากที่สุด เมียเป็นธรรมดาบ้านเมืองเรา ไปซื้อ
 ของนี้ เอาเงินไปซื้อของซื้อไม่ลง กลับมามีมือเปล่า เศรษฐี เราเห็นตัวมัน มันออกบวช
 แล้วแหละ นี่ละเห็นประจักษ์

ต้นเหตุคือเงินนะมีมาก แต่ตระหนี่ถี่เหนียวมาก ลูกก็ไม่มี มีผิวมีเมียเท่านั้นละ
 ไม่มีลูก แต่เงินมีมาก แต่ตระหนี่ถี่เหนียวมาก ที่วันนั้นเขานิมนต์ไปฉันที่บ้านเขา พอไปฉัน

แล้วเขาก็นิมนต์ให้เทศน์เราก็เทศน์ พอเทศน์กลับมาแล้ว ผู้ชายคนนี้จะฟังเทศน์กลับมาแล้ว วันนั้นนั่งซึมย่นซึมผิดสังเกตุ หมู่เพื่อนเลยไปถาม เป็นยังไงทุกวันที่เห็นเป็นธรรมดา วันนี้ทำไมถึงมาเคร่งขรึมตลอดเวลาเป็นลักษณะโศกเศร้าเหงาหงอย ทำไมเป็นอย่างนั้น แกก็เลยเล่าความจริงให้ฟัง โอ้ย ไม่ใช่อะไร เสียใจเจ้าของ แกว่าฉัน นี่ละคนมีนิสัยเห็นไหมละ เสียใจให้เจ้าของ ที่เคยเป็นมาดั่งที่ท่านเทศน์หมดแล้ววันนี้ คราวนี้จะแก้ตัวใหม่ แกว่าฉัน เรามีตมนอนธการมานานแสนนาน เพลิดเพลินรื่นเริงบันเทิงกับสมบัติเงินทองว่าเจ้าของมีมากเท่าไรยังไม่พอ ยังจะขายอีกมาอีก ๆ

ท่านเทศน์เมื่อเช้านี้ท่านเทศน์ไปธรรมดา ไปฉันจึงหันแล้วไปเทศน์ถึงเรื่องความตระหนี่ถี่เหนียวเป็นอย่างนั้น ๆ เรามั่นตัวอย่างนั้นแล้ว คือตัวตระหนี่ถี่เหนียว เลยทำให้เสียอกเสียใจ ที่นี้แก้ไขใหม่เลย เงินทองข้าวของบริจาคทาน เอาแต่ทาน ๆ ตั้งแต่นั้นมาจากนั้นออกบวชทั้งผิวทั้งเมียเลย แน่ะคนมีนิสัย เราก็เห็นเวลาแกบวชแล้ว มาพบกันอยู่ที่อำเภอศรีสงครามนั้นละ ผมบวชแล้วครับ เอ้อ จำได้ เศรษฐีคนนั้นหรือ เศรษฐีปิดหมดแล้วแกบอกตรง ๆ เลย ปิดหมดความเป็นเศรษฐีด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวนั้น ลูกก็ไม่มีปิดหมด ผิวก็ออกบวชเมียออกบวช สละหมดเลย เพราะได้ฟังเทศน์ท่านอาจารย์วันนั้น ๆ แกเล่าให้ฟัง

นี่ละเป็นเหตุที่นั้งโศกเศร้าเหงาหงอยจนผิดสังเกตุ ใครเขามาถาม ทำไมทุกวันก็รื่นเริงบันเทิงธรรมดาของบุคคลทั่ว ๆ ไป วันนี้ทำไมถึงโศกเศร้าเหงาหงอย โอ้ย เสียใจมาก ที่เป็นมาเป็นดั่งที่ท่านเทศน์ทั้งนั้น ถ้าหากว่าไม่แก้ไขนี้เราจะจมลงในนรก ไม่งั้นจะมาเป็นเปรตเฝ้าสมบัติเงินทองหรือ มันสลดสังเวช วันนี้เสียใจมาก แล้วแกจริง ๆ นะสมบัติเงินทองออกทานหมด ออกบวชเลย เป็นอย่างนั้นนะคนที่นิสัย คนไม่มีนิสัยมันไม่ฟังละ ท่านเทศน์ว่าการหรือมีคนไปฟังเทศน์ฟังธรรม เอ้อ วันนี้เขาไปฟังเทศน์กันแล้วเขาจะไปสวรรค์กันหมดไม่มีใครมาแย่งปุแย่งปลาในบึงในบ่อแล้ว พวกเราสนุกแย่งปลากัน พวกนี้เป็นอย่างนี้ แกเป็นอย่างนั้น เข้าใจไหมละ พวกกันจำเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*